

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж2.705/16
26. децембра 2016. године
НОВИ САД

Апелациони суд у Новом Саду, у другостепеном већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Наде Бачкалић, чланова већа, у правној ствари **тужиље малолетне М.М.**, коју заступа законски заступник В.Б., мајка, обе из Н.С., те пуномоћник Љ.К., адвокат из Н.С., против **туженог Д.М. из Н.С.**, ради **измене обавезе доприноса дечјем издржавању**, одлучујући о жалби тужиље против пресуде Основног суда у Новом Саду П2.1988/2015 од 27. септембра 2016. године, у седници већа одржаној дана 26. децембра 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Жалбу **УСВАЈА**, пресуду Основног суда у Новом Саду П2.1988/2015 од 27. септембра 2016. године у делу којим је тужбени захтев одбијен и одређено да свака странка сноси своје трошкове **УКИДА** и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је предложено обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиље, своје малолетне ћерке месечним износом од 8.000,00 динара почев од дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски услови, до 5. у месецу за претходни месец уплатом на текући рачун њене мајке код Поштанске штедионице. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове. Тужиља је ослобођења плаћања судске таксе на тужбу и пресуду.

Против ове пресуде у делу којим је тужбени захтев одбијен тужиља је изјавила благовремену жалбу из свих разлога предвиђених одредбом чл. 373. ст. 1. ЗПП-а, са предлогом да је овај суд преиначи тако да тужбени захтев усвоји или је укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба је основана.

Испитавши првостепену пресуду у побијаном делу у границама жалбених, као и разлога на које пази по службеној дужности по одредби чл. 386. ст. 3. ЗПП-а, овај суд налази да је она донета без битних повреда одредаба парничног поступка, но да због погрешне примене материјалног права нису утврђене све релевантне чињенице.

Према утврђењу првостепеног суда тужени, рођен ... године, отац малолетне тужиље рођене ... године, над којом самостално врши родитељско право мајка рођена ... године, обавезан је претходном правноснажном пресудом да доприноси дечјем издржавању месечним износом од 4.500,00 динара почев од ... године па убудуће док за то постоје законски услови. У време доношења те пресуде тужиља је похађала предшколску установу, а њене месечне потребе задовољавале су се износом од 9.000,00 динара. Сада је ученик ... разреда средње школе, коју не похађа у месту пребивалишта, а њене месечне потребе могу се задовољити износом од 10.000,00 динара. Живи у домаћинству са мајком која је тренутно незапослена и без имовине. Она повременим радом може да оствари у просеку месечно 10.000,00 – 15.000,00 динара. У другом браку је родила двоје деце ... године и ... године. За сво троје деце прима дечји додатак од 6.000,00 динара месечно. Муж јој је пензионер, са месечном пензијом од 32.000,00 динара. Живе у стану за који је закупнина 7.750,00 динара месечно, а режијски трошкови око 15.000,00 динара. Тужени је по струци тесар – столар. Није засновао нови брак, нема имовине, нити обавезу издржавања трећих лица. Живи у радничким становима свог послодавца. Зарада му је месечно 13.000,00 динара, од чега за стан послодавцу плаћа 7.500,00 динара. Након тога остаје на 5.500,00 динара, од којих 4.500,00 динара даје на име доприноса дечјем издржавању тужиљи. Обавља тежак физички посао, па не може да се додатно радно ангажује.

На подлози овако утврђених чињеница првостепени суд позивом на одредбе чл. 154. ст. 1., 160. и 164. Породичног закона налази да утврђене чињенице не дају основа за измену обавезе туженог да доприноси дечјем издржавању, пошто осим потреба малолетног детета које су сада незнатно веће одлуку суда опредељују и могућности оца, као дужника издржавања, а које се по чињеничном утврђењу такве да не дају простора за повишење.

Основано се жалбом указује да утврђене чињенице нису довољне за испитиване правилности примене релевантних материјалноправних одредби, на које се првостепени суд правилно позива.

Наиме, у конкретном случају нема података да родитељи малолетне тужиље имају здравствених ограничења, па када су они релативно млади људи и по одредби чл. 154. ст. 1. Породичног закона мајка тужиље има законску обавезу издржавања троје деце, а тужени само обавезу издржавања тужиље, првостепени суд је био у обавези да по одредби чл.205. Породичног закона разјасни реалну висину потреба тужиље на месечном нивоу, имајући у виду да је она сада девојка средњошколског узраста. Првостепени суд није утврдио у ком обиму и које потребе су до сада задовољавање у мајчином домаћинству, а са полазиштем на материјалне прилике тог домаћинства, да је тужени доприноси дечјем издржавању износом од 4.500,00 динара и да је дечји додатак за тужиљу 2.000,00 динара, те да ли су и које потребе остале незадовољене. За одлуку о висини доприноса по одредбама чл.160. ст.1. и 4. Породичног закона од значаја је и минимална сума издржавања, коју је првостепени суд пропустио да утврди. Са друге стране, на битне чињенице о могућностима туженог првостепени суд пропушта да разјасни да ли у Н.С., где тужени живи на тржишту рада постоје могућности за остваривање веће зараде од 13.000,00 динара месечно, те да ли у контексту тих околности тужени пропушта да оствари већа примања од оних која тренутно остварује.

Пошто у поновљеном поступку утврди наведене чињенице првостепени суд ће бити у прилици да донесе закониту одлуку о постављеном тужбеном захтеву, па ће поново одлучити и о целокупним парничним трошковима.

Из изнетих разлога одлука у изреци донета је применом одредбе чл. 392. ст. 2. ЗПП-а.

Председник већа – судија

Јелица Бојанић-Керкез с.р.

з.т.о.